

Böszörményi Gyula

GERGŐ és a bűbájketrec

Böszörményi Gyula

Gergő
és a bűbájketrec

Második, javított kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

*„...amikor egy kislejű álmlában,
mert kislejű és álom van,
lesz is mindig, hangosan fölnevet.”*

Esterházy Péter

Kedvesemnek,
a legtürelmesebb Gyönyörűségnek

I.
Autótolvajok

A szekrény hirtelen megfordult, kilökte egyik fiókját, és öt, süvítve röppenő zoknigolyót lőtt áldozata felé. Gergő azonban már számított a támadásra. Három emelet magasságban repülve fürgén oldalra dőlt, bal kezével a Kölyökfarkast irányítva, míg jobbában nagyot durrant a búbájostor. Zöld fényhullámok áradtak szerte, s mikor elérték a zoknigolyókat, azok szétbomlottak, majd megszelídülve libegtek le a mélybe.

A szédítő sebességgel száguldó ellenfelek tovább kergetőztek. Fölöttük a fekete bársony égen millió csillag sziporkázott, a Hadak útja halvány sávja hívogatóan szelte át a mindenséget. Alant, a hóföde téj mérhetetlen messzeségében fáklyák lobogtak, mint tucatszintű meleg, barátságos jel. Gergő osztálytársai, a Rejtezés Táltoskollégium sámántanoncai hátravetett fejjel, tátott szájjal bámulták a tiszta égbolton száguldó ruhásszekrényt, s nyomában a Kölyökfarkast biztos kézzel irányító fiút.

A megvadult bútor kezdett kifogyni a lövedékként használható ruhadarabokból. Menekülni próbált, vad hurkokat, orsókat mutatott be, s még azt sem bánta, hogy az egyik fiókja csikorogva kicsúszik a helyéről, hogy két perccel később ízzé-porrá törjön valahol a révülőtér szélén. Gergő ráhajolt a Kölyökfarkas bundás nyakára, és a süvítő szelet túlkiabálva utasította:

– Kapjuk el végre! Elegem van ebből az ostoba vizsgából!

Segítő szelleme helyeslően mordult, izmait megfeszítette, s ha lehet, még annál is gyorsabban repült, mint mikor a Sárkánnyal küzdöttek Álomföldén. A ruhásszekrény megérezte, hogy üldözője a végső támadásra készül, és ettől pánikba esett. Felső fiókjából elszórta az utolsó ruhadarabokat,

de célzásra már nem pazarolta az idejét. Gergő dühösen kerülgette a pizsamafelsőket, ingeket, végül egy pár házi papucst, mely valóban veszélyes közelségben zúgott el a füle mellett.

Végre elég közel ért a szekrényhez, hogy újra használhasa a bűbájostorát. A varázsfegyver csomózott bőrszíja körül szikrák pattogtak, amint gyakorlott mozdulattal a feje fölé lendítette, és kimondta a szükséges bűbájigét.

– *Csitulj, veszett, hőkölj meg!*

A szekrény, amint a bűbájostorból kipattanó apró vilám elérte, megtorpant a levegőben. Hangosan reccsent, minden eresztéke fájdalmasan, elkeseredetten nyiszorgott. Gergő kénytelen volt a levegőben hármass csavarba vezetni a Kölyökfarkast, hogy elkerüljék az ütközést. Mire a szédült forgásból sikerült kikeverednie, és megfordult, a szekrény már a föld felé zuhant, résein keresztül hangosan süvöltött a hókásás szél.

– Ez nem nyerő! – kiáltott a sámántanonc, és előrenyomva a Kölyökfarkas fejét, a bútor után zuhant. A levegő szinte vágta az arcát, szemébe könnyeket csalt a légáramlat, de hiába igyekezett, a magatehetetlen bútort már nem volt képes megállítani. A bűbájostorral utána küldött *lebegtető*-varázslat elkerülte a szekrényt, hogy a zúzmarával fedett révülőtér mögötti erdő egyik fáját találja el. A vén tölgy méltatlankodó levélrezgéssel, lassan elvált a talajtól, pedig gyökereivel próbált kapaszkodni.

A ruhásszekrény hátborzongató dörrenéssel tört pozdorjává a gyepon, úgy harminc lépésre a döbbsent sámánosztály diákjaitól. Gergő visszafogta a Kölyökfarkas zuhanását, majd némi tétovázás után leereszkedett a roncsok mellett. A révülőtérre nyomasztó csend telepedett; még az addig vidáman cirpelő éjszakai jégtücskök is elhallgattak. A sámántanoncok csoportja néma jelnek engedelmeskedve kettévált, a kezükben tartott fáklyák fénye így rövid *folyosót* világított meg, amin most egy magas, szikár alak közeledett.

Gergő beharapta az alsó ajkát, majd dacosan felszegte fejét, hogy a Rejtezés Táltoskollégium legrettegettebb oktatójának, Suhanó Botondnak a szemébe nézzen. A totemrepülés-tanár testhezálló szabadidőruhát, nyakában búbájsípót, és álla alatt megköthető baseballsapkát viselt. Csontos kezében falpra tűzött papírlapról ragyogott vissza a néhány nap múlva kiteljesedő hold ezüst fénye.

Suhanó Botond megállt Gergő előtt, de nem a fiút, inkább a ruhásszekrény szomorú maradványait szemlélte hosszú percekén át. A háttérben várakozó sámántanoncok, s mellettük totemállataik mind lélegzet-visszafojtva várták, hogy kitörjön végre az oktató viharos haragja. Suhanó Botond azonban most még az ordításhoz is túl dühös lehetett. Jobbjával beletúrt nadrágja zsebébe, s onnan borzas lúdtollat vett elő, majd annak hegyét a papír egy pontjára koppintotta.

– Réti Gergely, sámánnevén Farkas – hangzott fel végre a totemrepülés-tanár hangja. Máskor a nedvesen cuppanó szavak (Botondnak ugyanis egyetlen foga sem volt rég!) titkos mosolyra készítették diákjait, most azonban senkinek nem jutott eszébe nevetni. – Itt a téli szünet előtti utolsó vizsga eredménye. Téma: átokverte bútor felismerése, átok azonosítása, becserkészés, elfogás.

Gergő úgy érezte, most jött el a pillanat, hogy kísérletet teygen saját védelmére.

– A szekrényt *trehány*ság-átokkal verték meg. Azonnal felismertem a búbájt, mikor koszos zoknikat kezdett köpködni. És nem is lett volna semmi baj, ha el nem menekül...

– Az a fránya bútor, mi?! – Suhanó Botond gúnyosan csóválta a fejét, hatalmas sasorrának árnyéka veszedelmes szörnyetegként vándorolt ide-oda a havon. – Nem elég, hogy átok sújtja, még kellemetlenkedik is a mi kedvenc tanítványunknak. Micsoda szekrények vannak manapság!

Gergő megértette, hogy hiba volt megszólalnia. A harag egyre nőtt benne, belülről feszítette a mellkasát, és kiáltássá akart válni. Szerette a totemrepülés-órákat, az egyik

legjobb révülőnek hitte magát a Rejtezésben, de hogy egy megvesztett ruhásszekrényt kergessen a csillagos éjszakában... Hát mikor lesz neki ilyesmire szüksége, ha valaha sámánként dolgozik majd? Amint a menekülő bútor után vetette magát, folyton csak arra tudott gondolni, hogy odalenn az osztálytársai mind rajta röhögnek.

– Becserkészés rendben, bár lehejtél volna gyorsabb is – szólalt meg ismét Suhanó Botond, továbbra is a papírlapot tanulmányozva. – Elvégre csupán egy buta fiókos szekrényvel volt dolgod!

Gergő beletörődve biccentett. Érezte, hogy a Kölyökfarakas hátrébb húzódik, mint aki nem akar közösséget vállalni a megszegyenülésben.

– A szekrény egyébként a Rejtezés Táltoskollégium leltári tulajdona – emelte fel hangját ingerülten a totemrepülés-tanár, jelezve, hogy a vizsga tragikus vége bosszantja leginkább. – Addig nem révülhetsz a Valóságba, amíg rendbe nem hozod. A többieknek kellemes szünetet kívánok!

A táltoskolesz elsőéves sámántanoncai megkönnyebbült sóhajjal vették tudomásul, hogy indulhatnak haza. A fáklyák ingadozva a révülőtér túloldalán magasodó, óriási sulijurta épülete felé imbolyogtak, melyből átjárók nyíltak a Valóságba. Suhanó Botond követte a diákjait, s talán épp ez volt Gergő számára a legmegalázóbb: tőle el sem búcsúzott. Amint a társaság izgatott beszédhangjait elnyelte a hideg éjszaka, hirtelen ijesztővé vált a révülőtér, s az azt körülvevő Öreg Erdő.

Gergő búbájostora könnyed legyintésével fáklyalángot bájolt a levegőbe, ami néhány percig úgy is képes volt világítani, hogy nem tartozott hozzá valódi nyél. Ezután sóhajtván leguggolt a bútor roncsai mellé, utálkozva megbökte az egyik letört fiókgombot, majd tekintetével a totemét kereste.

– Bolhafészek, igazán segíthetnél! – szolt a fénykörön túli sötétségbe. – Repülhettél volna gyorsabban, és akkor nem kellene vacakolnunk ezzel a...

Gergőnek hirtelen rossz érzése támadt. Lassan kiegyenesedett, megszorította a bűbájostor nyelét, és körbefordult. A Rejtezés Táltoskollégium a Világfa Lombszintjén helyezkedett el, amit a Hetek uraltak, s így semmi veszedelmes nem révülhetett erre. Az ifjú sámántanoncokra egyébként is különös gonddal ügyeltek az idősebb varázstudók, nehogy a Gyökérszintről átlopakodó bármilyen rossz a közelükbe férjen. A sulijurtánál talán csak a szigorúan titkos Álomföldre volt jobban védve a gonosz vagy kártékony varázserőktől.

A Holdat azonban most sötét felhő takarta el, a csillagok pedig szinte semmi fényt nem adtak. A bűvös fáklyaláng remegni kezdett, hajladozott, néha sercenő szikrát hányt, pedig a szél nem fúj. Gergő megborzongott, amint az Öregerdő komor, hóruhas fáit felé fordult.

– Jobb lesz gyorsan végezni – biztatta önmagát, s észre sem vette, hogy hangosan beszél. – Szürkebundás, segíts!

Éppen vissza akart fordulni a bútor roncsaihoz, hogy bűbájostorával helyrehozza a zuhanás okozta károkat, mikor a fáklyaláng fénykörében megjelent a Kölyökfarkas. Gergő nyomban látta, hogy segítő szellemével valami baj történt. A szürke bundás valahogy nagyobb, erősebbnek tűnt, mint máskor, ami attól lehetett, hogy minden szál szőre felborzolódott. Már ez is elég ijesztőnek tűnt, de a Kölyökfarkas ráadásul felhúzta ínyét, agyarái szikráztak a fényben, és sűrű nyál csorgott az álláról.

Aki tanult a totemállatok viselkedéséről, az tudhatta, hogy a farkasok csak akkor viselkednek így, ha ölteni készülnek. Gergő önkéntelenül hátralepett, s majdnem elbotlott a szekrény roncsaiban.

– Bolhás, mi ütött beléd? – kiáltotta a fiú. – Csak nem te is megvesztél, mint ez az idéetlen kaszni?

A Kölyökfarkas lassan lépve, lesunyt fejjel, vicsorogva közelített. A morgás, ami a torka legmélyéről tört fel,

egyértelművé tette, hogy hamarosan támadni fog. Tekintetében, mely máskor bársonyos barnán simogatta gazdáját, most vad villanások cikáztak, meg-megtörve a fáklyaláng fényét.

– Tanár úr, ez nagyon rossz vicc! – kiáltotta a sötétségbe Gergő, miközben maga elé tartotta a bűbajostort, és lassan tovább hátrált, megkerülve a szekrény maradványait. – Ígérem, a szünet után kijavítom a jegyemet, de a segítő szellememet mégsem kéne...

Valójában egyetlen pillanatig sem hitte, hogy Suhanó Botond keze van a dologban. A Kölyökfarkas megveszett. Talán a bútor egyik szilánkjára karcolta meg, vagy a téli szünet előtti vizsgák mentek a farkas idegeire. Gergő jól ismerte a segítő szellemét, és a táltoskoszban is eleget tanult a varázstudók világáról ahhoz, hogy most ne kételkedjen: pillanatokon belül életre-halálra fognak küzdeni.

A Kölyökfarkas elérte a szekrény roncsait, majd óvatosan megkerülte azokat. Gazdája ekkor lépett a sötétségbe, s most, hogy már nem zavarta látását a fáklyaláng, egészen különös dolgot fedezett fel. A Kölyökfarkas mögött nem azt látta, aminek ott

kellett lennie. Mintha a totemállatot egy képeskönyvből tépték volna ki: vele együtt napfényes, buja erdő került a zúzmarás révülőtér háttére elé, bár annak látványa nagyon halványan derengett. A megvadult Kölyökfarkas egyébként is úgy nézett ki, mintha hetek óta tüskés bozótosban csörtetne. Bundája tépett volt, tele bogánccsal, elszáradt falevelekkel, s bal szeme alatt friss seb vöröslött.

Gergő hirtelen megértette, hogy most épp egy másik világba, vagy talán a múltba, a jövőbe lát.

Nem maradt ideje tovább töprengeni a jelenésen. A háta mögött éppen olyan vad, elszánt morgás csapott fel, mint amelyet a szemből közeledő Kölyökfarkas hallatott. A fiú fület nem lehetett megtéveszteni, így mikor az új hang irányába pillantott, már meg sem lepte, hogy ott is a Kölyökfarkast látja. A két állat megtorpant, egymást figyelte, s mielőtt Gergő bármit tehetett volna, fület tépő acsarkodással rontottak össze.

A harc azonban elmaradt. A nyári erdő halvány háttérét magával vonzó farkas tátott pofával repült a levegőben... Majd hirtelen eltűnt. A *másik* Kölyökfarkas, mivel nem volt ellenfele, akit megragadhatott volna, a hóba zuhant, és fájdalmas nyüszítéssel bucskázott néhányat. Gergő nyomban mellette termett, végigsimítva a segítő szellem puha bundáját, akinek azonban csak a büszkesége sérült meg.

Ezután mindketten némán töprengve ültek az egyre halványodó bűbájfáklya fényében, hogy végül elhatározzák: a látomásokról jobb hallgatni, ha nem akarja az ember gumi-jurtában végezni.

* * *

Botlik Dénes, bár rettenetesen fázott, mégis sokáig vacakolt a lakáskulccsal, majd percekig ügyetlenül zörgette a bejárati ajtó zárját. Mindezt szándékosan tette, hogy közben lopva leleshessen a gangról a macskaköves udvarra.

A Csipetke utcai bérházban látszólag semmi nem mozgott, a sűrű hókupacok békésen gubbasztottak a fal tövében, ahova az új házmester söpörte őket. Botlik úrnak mégis különös érzése volt, mióta megérkezett a munkából.

A jeges járdán bandukolva még azon töprengett, hogy utolsó kuncsaftja, a barna cipős úr miért fél a függönyrojtóktól. Botlik Dénes okleveles cipőpuccoló ugyanis képes volt belelátni a lábbelik gazdáinak lelkébe, s így sokszor egészen különös dolgokat tudott meg róluk. A függönyrojtók nem valami veszélyes holmik, így a barna cipős félelme igazán izgatta Botlik urat... Ekkor azonban megérkezett a Csipetke utcai bérház kapujához, és hirtelen nyugtalanító érzés töltötte el.

– Valami... Valami hiányzik! – motyogta maga elé, s csupán a hidegben ajkai közül előgomolygó párából vette észre, hogy megint hangosan kimondta a gondolatait. Boszszankodva szemlélte az utcát, ahonnan *hiányzik valami*, de képtelen volt rájönni, hogy mi. Végül vállat vont, belépett a kapun, átvágott az udvaron, és hamarosan az első emeleti lakás előtt állt.

Az érzés azonban, hogy TÉNYLEG hiányzik valami az utcából, aminek ott kellene lennie, még erősebben tört rá. Ezért kezdett vacakolni a kulcsaival, és játszott a zárba. Gyanakodva lesett le a gangról, különös figyelmet szentelve a földszinten lakó Nemcsók házaspár ablakának, ahonnan folyton a bérház többi lakójának életét próbálták kifürkészni. A sűrű szövésű tüllfüggöny sarka most is félrelibbent kicsit, de más gyanús dolog nem történt.

A lakásból éles, türelmetlen csengetés szűrődött ki. Botlik Dénes most már valóban be akart jutni, de ahogy meghallotta a telefon hangját, keze remegni kezdett az igyekezettől, s elejtette a kulcsait. Bár még csupán délután négy óra körül járt az idő, tél lévén máris sötétedett, és a csipős levegő előre megsúgta, hogy éjjel kegyetlen hideg várható.

Botlik úr végül felvette, a zárba illesztette és elfordította a megfelelő kulcsot, s úgy rontott be a lakásba, mintha az élete múlna rajta.

A telefon éppen akkor hallgatott el, mikor megérintette a kagylót. Botlik Dénes halkán hümmentett, majd összefonta mellkasa előtt a karját, és várt. Érezte, hogy a nyitva hagyott bejárati ajtón át elszökik a meleg, nagykabátja viszont kezd rámelegedni, mégsem mert eltávolodni a néma készüléktől.

A telefon ismét megcsörrent.

– Itt is vagyok! – kurjantott boldogan a kagylóba Botlik Dénes, mint aki rendkívül nehéz, veszélyes feladatot oldott meg.

– Ennek igazán örülök, kedves – hangzott fel Réti Boglárka hangja, amiből még a vonal fémes recsegése sem volt képes kiölni a vidámságot. – Megtaláltad a cédulát?

Botlik Dénes összevonta szemöldökét, amitől három mély ránc jelent meg a homlokán. Mielőtt válaszolt volna, gondosan körülnézett a nappaliban, de semmiféle cédulát nem látott sehol.

– Sajnálom – mondta. – Most értem haza, és még nem volt időm...

– Nem olyan fontos, nyugodj meg – szólt közbe Bogi. – Csak annyit üzentem rajta, hogy ne nyugtalankodj Rúzspiros miatt.

Botlik Dénes, ha lehet, még mélyebb ráncokat varázsolt saját homlokára. Rúzspiros a család autója, amit azonban kizárólag hosszabb utakra használtak, hogy legalább ők ne tegyék még zsúfoltabbá Budapest utcáit. És miért is kellene most Rúzspiros miatt nyugtalankodni? Botlik Dénesben hirtelen felbukkant egy gondolat, ami nyomban megoldás is volt korábbi hiányérzetére. Hát persze, Rúzspiros! Az autó hiányzott a Csipetke utcából! Ott kellett volna állnia, nem messze a kaputól, de a helye üresen ásított, körbevéve sötétszürke, koszos hókupacokkal.

– Észre sem vetted, hogy eltűnt? – kuncogott a telefonban Boglárka. – Éjjel történhetett, mert reggel nem láttam sehol. Visszaszaladtam a lakásba, és kiírtam neked egy cédulára, hogy ne nyugtalankodj miatta.

– Nem nyugtalankodom – bólintott a kagylónak Botlik Dénes, de a szeme sarka mégis rángatózni kezdett. – Tehát Rúzspirosst ellopták?

– Nem hinném – felelt Bogi. – Szerintem csak elcsavarogott kicsit, úgyhogy egyelőre ne szóljunk a rendőrségnek.

– Drágám, az autók nem szoktak maguktól elcsavarogni – jegyezte meg Botlik úr.

– Az autók nem, de Rúzspiros...! – Réti Boglárka meleg hangjával igyekezett megnyugtatni a férjét. – Ne feledd, hogy a családod minden tagja révülő!

Botlik Dénes halvány szomorúságot érzett, mikor arra gondolt, hogy egyedül ő *éber*, vagyis olyan, aki semmiféle varázstudománnyal nem rendelkezik. Boglárka mégis szereti őt, az egyszerű cipőpucolót, s ettől megint víg kedve kerekedett.

– Ha Rúzspirosnak csavarogni van kedve, hát tegye – mondta, s még rá is kacsintott a telefonra. – Csak nehogy elkapják a rendőrök, amiért sofőr nélkül közlekedik.

Boglárka együtt nevetett a férjével, majd hirtelen témát váltott.

– Bocsáss meg, vevő jött, le kell tennem. Hamarosan zárom a boltot, indulok haza. A gyerekek...?

– Még nem jöttek meg – szólott Botlik úr. – Nyugodtan búcsúzz el a növényeidtől, hiszen a téli szünet alatt nem találkoztok. A kirakati zsályának add át hódolatteljes üdvözetemet!

Botlik Dénes letette a kagylót, és harcias tekintettel körbenézett a lakásban. A bútorokat már kezdte zúzvara lepni, így először a bejárati ajtót csukta be, majd végre levette a kabátját. A hatalmas állóóra számlapján a kismutató félúton járt négy és öt óra között.

„A Világfa a Minden. Gyökérszintjén megtalálod a múltat, az emlékeket, az egykor élt emberek, állatok és növények lelkét. De a Gyökérszinten lakik Élet anyó is, aki a holnap lelkeit nevelgeti.

A Világfa a Világegyetem. Törzszintjén megtalálod a jeleket, a valóságot, a most élő emberek, állatok és növények lelkét. De ott születnek a jó és rossz álmok is, hiszen álmodni csak az élők tudnak.

A Világfa a Teljesség. Lombszintjén megtalálod a holnapot, a reményeket, az összes mesét és történetet, s azok szereplőit. De ott léteznek a révülők, az álomfogók és más lények is, akiket csak lehunytt szemmel láthatsz.

A Világfa te vagy.”

Az Álomfelügyelet ügynöke rejtekhelyén kucorogva idézte fel a Világok lexikonának első sorait. Amikor révülésre indult, és a Világfa megszámlálhatatlan zugainak egyikében találta magát, mindig szüksége volt rá, hogy valamilyen rendet próbáljon tenni a fejében. Nem csoda, hogy a folyton más és más, egymástól különböző világokban még mindig kissé zavartan érezte magát, hiszen csak nemrég szolgált az Álomfelügyeletnél. Eddigi élete leginkább a Valóságban zajlott, s ott is az erdők, hegyek, mocsarak vonzották.

A Világfán azonban minden révülés új környezetbe vitte. Most éppen a Gyökérszintre kellett utaznia, hogy követhesse azt a két bűnöző álomlényt, akiket le akart tartóztatni. Csakhogy még nem volt a kezében bizonyíték, ezért igyekezett észrevétlen maradni. Ha lopás közben érhetné tetten őket, az volna az igazi főnyeremény!

Az álomvarangyokat azonban nagyon nehéz volt követni. Ezek a kicsi, fűрге lények néha ugyan átruccantak a Valóságba, de igazi környezetük az álmok világa volt, ahol úgy tudtak egyik éber álmából a másikba surranni, mint

a gondolat. Nem csoda, hiszen az álomvarangyok maguk is álmokban születnek, általában akkor, ha valaki túl sokat vacsorázik, vagy valami rettenetes gond nyomasztja, s ettől az álma zavaros lesz.

Kubus és Orrnyereg testvérek voltak. Néhány évvel korábban egy autókereskedő Rákospalotán attól rettegett, hogy az udvarából valaki elcseni az aznap érkezett három gyönyörű Mercedest, s ezért álmában is ez a gondolat gyötörte. Akkor éjjel született a két álomvarangy, s mivel éber teremtőjük a tolvajoktól félt, Kubus és Orrnyereg ezt a szakmát választotta. Azóta abból éltek, hogy egyik álból a másikba lopóztak, és onnan mindenfélét elcsentek, hogy azután a Gyökérszint gyanús szellemlényeinek kínálják megvételre.

Az Álomfelügyelet új ügynöke ennek akart most örökre véget vetni. Sikerült megtudnia, hogy a testvérpár a Gyökérszint melyik erdejében lakik, s órákkal korábban elrejtőzött faodúban berendezett otthonuk közelében. Tagjai ugyan már elgémberedtek, éhes is volt, de elhatározta, hogy addig fog leskelődni, amíg a két álomvarangy újabb *beszerező* révülésre indul.

Az odú nyílását fedő mohos kéregdarab végre megmozdult. Előbb Kubus bújt ki, maga előtt taszigálva hatalmas vászontáskáját, amin kívül nem is viselt semmi mást. Az álomvarangyok méretre akkorák, mint a nyolcéves gyerekek, bőrük pedig folyton változtatja a színét, mintha szürke árnyak vonulnának alatta kifogyhatatlanul. Kubus átpréselte magát a kijáraton, megállt a fekete gyepen, és szétrázta torzonborz, vörös haját.

– Orrnyereg! – kiáltotta finto-rogva.

– Hő? – jött a válasz, majd a rekedt hang után felbukkant a

különös név gazdája is. A testvérpár másik tagja tömzsi, izmos álomvarangy volt, aki fekete klottgatyát, piszkosfehér inget viselt, és testén több helyen is régi verekedések forradásai éktelenkedtek. – Mit akarsz?

– Elegem van a Kiégett Erdőből – mondta Kubus, miközben tekintete undorodva járt körbe a csupasz ágakat mutogató vadon halott fáin. – Miért kell nekünk ezen a vigasztalan tájon lalnunk? Sokkal szebb, barátságosabb elfeledett álmok is akadnak a Gyökérszinten, amikre már senki nem emlékszik, s így jó rejtekhelyek.

– Mert itt senki nem keres minket – felelt Orrnyereg, akinek sikerült kibújni az odúból, s most az övéről csüngő, folyton csilingelő betörőszerszámok százait igazgatta. – Álomvarangyok vagyunk, akiket sokan szeretnének elcsípni. Főleg azok, akiknek elloptunk valamit az álmából.

Kubus talán mondott volna még valamit, mert nagy levegőt vett, de azután meggondolta magát. Testvére egyetlen pillanattal sem volt idősebb nála, mégis kettejük közül ő parancsolt, s ezt Kubus, ha morogva is, mindig elfogadta.

– Merre révülünk ma? – szólalt meg, mikor látta, hogy Orrnyereg végre befejezte holmija rendezgetését.

– Könnyű munka vár ránk. Sutyerák, az álomüzér azzal bízott meg, hogy egy éber gyerek álmából hozzunk neki néhány nyalánkságot. Tortát, süteményt, ilyesmit. Az egyik nagymenő összellem meg akarja ünnepelni, hogy éppen százhuszonöt és háromnegyed évvel ezelőtt költözött át a Valóságból a Gyökérszintre.

A két álomvarangy nem is húzta tovább az időt. Leültek az ősidőkben feketére égett fű kormába, kezüket térdükre támasztották, és lehunyták a szemüket. Az ágak között leselkedő ügynök ezt a pillanatot választotta, hogy alakot váltson. Fűrge gyíkká változott, és nesztelenül a révülni készülőkhöz közelébe surrant, hogy mikor azok belopják magukat az idegen álomba, követni tudja őket.

Nem hiába mondják az álomvarangyokról, hogy a Világfa legügyesebb révülői. Csupán egyetlen halk pukkanás hallatszott, a fekete erdő képe elmosódott, s a következő szemvillanásban már egészen máshol voltak. Orrnyereg választotta az irányt, csalhatatlan ösztönnel. A Valóságban a hat és fél éves Eliza éppen a másik oldalára fordult puha ágyában, és közben mosolygott, mivel épp álmot látott, ami nagyon tetszett neki. A kislány napok óta csak a hamarosan elérkező születésnapjára tudott gondolni, így most is arról álmodott, milyen szép lesz majd az a sok meglepetés, amit a szülei már bizonyára mind előkészítettek neki. Eliza a kertjükbe álmodta magát, ahol a lugast papírlámpák díszítették, az asztalt fehér abrosz fedte, és annak közepén emeletes orosz krémtorta trónolt. A bokrok közül Eliza barátai bújtak elő nevetve. Mindegyikük kezében titokzatos, színes ajándékcsomagok virítottak, melyek izgalmukban maguk is mocorogtak, hogy végre a kislány kibontsa őket.

Eliza álmában felkacagott.

S nem vette észre, hogy a rózsatövek mögött két fura alak gubbaszt, mohón lesve az alkalmat, hogy a torta közelébe kerülhessen. Kubus legszívesebben átrohant volna a kerten, hogy vászontáskájába dobja a süteményt, de Orrnyereg súlyos marka visszatartotta.

– Nem szabad szétrombolnunk az álmát! – súgta. – Ha megijed tőlünk, felriad, és akkor leshetjük, mikor találunk egy másik, születésnapról álmodó gyereket.

– Nekünk minden sikerül, testvér – vigyorgott magabiztosan Kubus, de azért engedelmesen a rózsató árnyékában maradt. – Ma hajnalban is, emlékszel! Hát mondj nekem még egy álomvarangyot, aki képes autót lopni, méghozzá a Valóságból.

Az Álomfelügyelet ügynöke – még mindig gyík alakjában – mozdulatlanra dermedt a kíváncsiságtól. Az imént sikerült átsurrannia a kislány álmába, szorosan a két tolvaj nyomában maradván, s már arra készült, hogy letartóztassa

őket tortalopás közben. Csakhogy az elcsent autóról hallva ráébredt: sokkal nagyobb büntetést is bűbájrács mögé dughatja őket, ha türelmes.

– Azzal az autóval még nem végeztünk – morogta Orrnyereg. – Tudod jól, hogy a megbízónknak nem a kocsi kell.

– Te valóban vissza akarsz menni a Valóságba, hogy végrehajtsd az autóval... Azt? – Kubus idegesen szipákkolt. A fűben rejtőző ügynök még úgy is megérezte az álomvarangy félelmét, hogy nem láthatta az arcát. – Orrnyereg, drága bratyó, az a megbízó bolond! Autót lopni a Valóságból, az nekünk való feladat volt, de amit követel tőlünk, az... Az rettenetes!

– Rettenetesen jól meg is fizeti! – vicsorgott dühösen a testvér. – Igenis visszatérünk a Valóságba, beülünk az autóba, és... Figyelj!

Orrnyereg félbeszakította mondandóját, és a születésnapot ünneplő gyerekek felé bökött. Eliza éppen azt álmodta, hogy legjobb barátnője ajándékcsomagjából egy eleven, szépséges póni trappol elő. Az aranyszőrű lovacska, nyakában rózsaszín masnival új gazdájához lépkedett, és orrával kedvesen megbökte annak oldalát, arra biztatva, hogy üljön a hátára. A gyerekek körbeállták őket, tapsoltak, nevettek – és egyikük sem figyelt a lugasban álló asztalra.

Az álomvarangyok villámgyorsan mozdultak. Bokortól bokorig futva elérték a lugas oldalát, összeszokott kézjellel irányítva egymást. Orrnyereg a gyerekeket figyelte, nehogy valamelyiknek mégis eszébe jusson arra fordulni. Közben Kubus az asztalhoz surrant, belekapaszkodott a szélébe, s már épp fel akarta húzni magát, hogy elérje a tortát...

Az ügynök cselekvésre szánta el magát. Gyíkból eredeti alakjába változott át, kilépett a rózsabokrok közül, és szigorú arccal az álomvarangyok felé indult. Ő nem bánta, ha Eliza észreveszi, mivel előzőleg már elmormolta az ébredésgátló varázsigét; a kislány néhány percig még biztos

nem riad fel, akármilyen különös dolgot lát is álmában, s így a letartóztatást sem akadályozhatja meg.

Elizának valójában észébe sem jutott, hogy felébredjen. Megpillantotta a rózsabokrok felől közeledő különös lényt, és mivel nagyon mókásnak találta, hangos kiáltással futni kezdett az ügynök felé.

– Zöldségmanó! Zöldségmanó! – kiáltotta közben. A többi gyerek szintén meglátta az ügynököt, aki eredeti alakjában tetőtől talpig nagy, méregzöld levelekből álló ruhát viselt. Apró lábak trappoltak át a fűvön, sőt, a póni sem akart kimaradni a „manó” üdvözléséből, hát horkantva vágta be a fogott.

Az Álomfelügyelet ügynöke döbbsen bámulta a felé futó sereget.

– Jaj, ne! – nyögte halkán, és lába a földbe gyökerezett. – Ez így nem lesz jó, srácok!

A lugasban két meglepett álomvarangy nézte a váratlan eseményeket. Orrnyereg ocsúdott előbb, lerángatta Kubust az asztalról, és a gyerekek felé mutogatott.

– Egy nyavalyás álomfelügyelő! – recsegte fülsértő hangján. – Pucoljunk!

Az ügynök kétségbeesetten próbálta elkerülni a gyerekek lelkes rohamát, hogy rávesse magát a tolvajokra, de hiába. Eliza ért hozzá leghamarabb, vadul átölelte, és boldogan kiabált.

– Zöldségmanó, az enyém vagy!

A lugasban halk pukkanás kíséretében a két álomvarangy tovarévílt. Monyákos Tuba pedig (mert így hívták az Álomfelügyelet szigorú ügynökét), aki épp most szalasztotta el élete legjobb letartóztatását, engedelmesen és nagyon elkeseredetten tűrte, hogy a gyerekek *manósat* játszanak vele.

* * *

Botlik Zsófi, akit a révílők világában Farkas Húgaként ismertek, a padlón feküdt, és úgy érezte, hogy a mellkasán

egy tízemeletes bérház ücsörög kényelmesen. Körülötte a Vajákosképző elsőéves hallgatói aggódva fecsegték, sustorogtak, s még Maszat Vincéné, született Tudó Bori sem volt képes csendre inteni őket.

– Mindjárt jobban leszel, lányom – hajolt közel a kenőasszony Zsófihoz, majd mérgesen a lányokra szólt. – Hallgassatok már, szavát se hallom!

Az elsőéves vajákosok hátrébb húzódtak, hátukkal már-már kidagasztották a kerek jurta oldalát, de a szájuk, az nem állt be. Elvégre nem mindennap fordul elő a Vajákosképzőben, hogy az egyik diák regölés közben sikoltozni kezd, majd elájul.

Zsófi végre levegőhöz jutott, s máris igyekezett feltámaszkodni a két könyökére. Bori anyó azonban, aki a gyógykenőcsök maszatozását tanította a Vajákosképzőben, egyelőre nem engedte, hogy felkeljen a padlóról.

– Feküdj nyugodtan, lányom! Minden rendben lesz, csak hagyj magadnak időt, hogy erőre kapj – suttogetta. Zsófi a szigorú kontyba csavart, ezüstösen ősz frizura fölött gyorsan cikkanó, fekete árnyat látott megvillanni, s ettől mosolyognia kellett. Settenke, az őrdenevér, aki a lány segítő állata volt a Világfán, izgatottan röppent ide-oda a jurta légtérében, s csak akkor függeszkedett fel végre az egyik tartórúdra, mikor látta, hogy gazdája jobban van.

– Nem tudom, mi történhetett velem – mondta Zsófi a kenőasszonynak. – A regölés nekem mindig jól ment, de most...

– A regölés már csak ilyen – biccentett Bori anyó. – Nincs két egyforma.

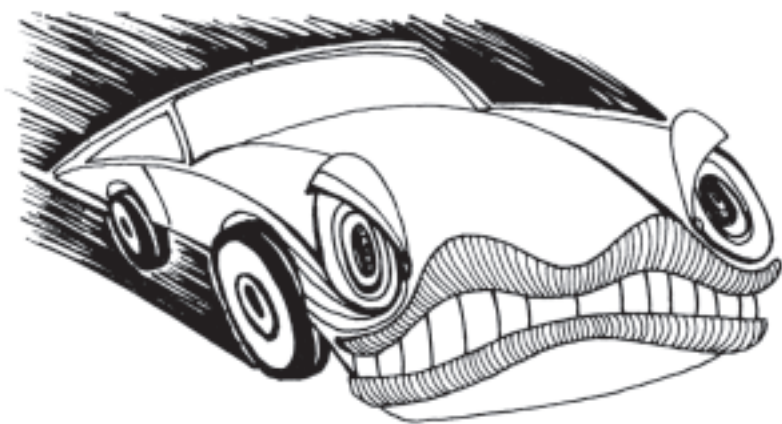
Zsófi összevont szemöldökkel emlékezett az első alkalomra, mikor *eleven mesébe* utazott. A regölés kicsit más volt, mint a révülés. Mikor a varázstudó *révült*, az Álomvilágba utazott, hogy bejárja a Világfa tájait, vagy épp valakinek az álmába bújjon. *Regöléskor* viszont mindig volt egy tapasztalt, nagy tudású mesélő, aki varázsszavakkal

átítatva mondott el egy történetet, s akik hallgatták, azok el is jutottak abba a világba. Zsófi első regölését is Bori anyó tartotta, és valóban mesés szép történetbe vitte el hallgatóit, melyben két bátor vadász egy csodálatos szarvast üldözött hegyeken, völgyeken, mocsarakon át, míg rá nem leltek új hazájukra.

A Vajákosképzőben szokás volt, hogy a téli és nyári szünet előtti utolsó órát szintén regöléssel töltik. A füstillatú, meleg sulijurtában körbeültek az elsőévesek, s Bori anyó varázsszavú meséjét hallgatva ellátogattak a történet helyszínére, sőt, szereplőkként részt is vehettek abban. Zsófi arra emlékezett, hogy a regölés első perceiben a Világfa lombjában találta magát, valamikor a világ kezdete előtt, mikor is Ég Atyácska azon morfondírozott, milyen legyen a föld, a víz, és rajta a növények és állatok.

S akkor valami rettenetes történt. Zsófi számára széthasadt a mese finom szövete, elvesztette a Bori anyó által regölt képeket. Helyette a Csipetke utcában találta magát, a Valóságot látta, de valahogy homályosan, zavarosan, mintha koszos víz alatt állna a város. Rémulten próbált visszatálatalni a regölésbe, de fogalma sem volt, mi történik vele, s mit kellene tennie. A Csipetke utca járdái csillogtak a jégpáncéltól, kétoldalt térdig magasodott az autók füstjétől megfeketedett hó. Zsófi lépett, de nyomban térdre esett, és éles fájdalom szúrt a lábába. Valahogy mégis sikerült fel-tápaszkodnia. Tekintetével Settenkét kereste, az őrdenevér azonban nem volt sehol, vagy elrejtőzött.

Az autó hangja úgy bömbölt fel a sarok mögött, mintha veszett szörnyeteg közeledne. Zsófi rémulten nézett a hang irányába, majd a házuk kapuja felé fordult, amin épp ki-rohant a testvére, Gergő. A fiú arca zaklatott volt, mintha üldöznék. Az utca túloldalán, a járdán ekkor bukkan fel Réti Boglárka, aki valószínűleg a Belindek és Csomorika Fűárudából ért haza éppen, s meglátva fiát, lelépett az út-testre.

Zsófi újabb alakot pillantott meg, amint az kirohan a kapualjból, és próbálja utolérni Gergőt. S mikor felismerte „őt”, rémülete még tovább nőtt: a lány ugyanis saját magát látta.

Gergő körül sem nézett, csak rohant az anyja felé. A regölesből érkezett Zsófi kiáltani akart neki, hogy figyelmeztesse, de a *másik* Zsófi megelőzte, bár hiába sikoltott. A piros autó üvöltő motorral befordult a Csipetke utcába, hangja megremegtette a házak ablakait, Bogi és Gergő mégsem figyelt fel rá. Már mindketten az úttestre léptek, futottak egymás felé, mikor a kocsi száguldva elérte őket...

Zsófi elveszítette az eszméletét, s mikor magához tért, a sulijurta padlóján hevert. A kenőasszony hajolt fölé, hatalmas lapulevéllal legyezte a lány arcát, és próbálta csendre inteni az izgalmukban sutyorgó tanoncokat.

– Mire emlékszel, lányom? – kérdezte Bori anyó. Zsófi már nyitotta a száját, hogy beszéljen különös látomásáról, mely szétrombolta a regöles képeit, de mikor megpillantotta osztálytársai kíváncsi tekintetét, inkább a fejét rázta.

– Semmi nem jut eszembe – mondta. – A Világfa lombjában, Ég Atyácska jurtajában voltam, aztán... Minden el-sötétedett.

Bori anyó bólintott, s bár ráncos arcán látszott, hogy nem hisz Zsófinak, mégsem kínoztta több kérdéssel. Segített neki talpra állni, támogatta, míg a lány szédelgése elmúlt, majd tapsolt néhányat, hogy mindenki rá figyeljen.

– Vajákostanoncok, a regölést most nem folytatjuk. – Szomorú moraj volt a válasz. – Kellemes ünnepeket kívánok nektek a Valóságban. Ne kövessetek el semmilyen bűbájos csíny az éberekkel szemben, és szünet után pontosan révüljetek az első órára! Akkor a *csalánoscopyf*-bűbájt veszűk, ami kiváló védelem a pimaszkodó fiúk ellen, úgyhogy alaposan olvassátok át a fejezetet.

Zsófi igyekezett mihamarabb kijutni a jurtaból, hogy elkerülje osztálytársai kíváncsiskodását. Settenke a hideg levegőben röppenve követte, majd bebújt a lány kabátjának jobb zsebébe, mielőtt átléptek volna a Valóságba vezető Ébredés Ajtaján. Hazafelé révülve Zsófi másra sem volt képes gondolni, mint a megbolondult autóra, ami egész biztosan Rúzspiros volt...

És ami látomásában Boglárkáék életére tört.

* * *

Gergő búcsúpillantást vetett a Rejtezés Táltoskollégium hatalmas központi jurtajára, majd a völgyben elterülő révülőtér fehér lapályára. Segítő szelleme, a Kölyökfarkas halk vonyítást hallatott.

– A szünet gyorsan elszáll – biztatta a fiú. Tudta, hogy a szürkebundás szívesebben tartózkodik a Világfa Lomb-szintjén, hiszen a Valóságban csak sámándob alakjában jelenhet meg.

A kollégium immár teljesen kiürült, a sámántoncok és oktatóik mind hazarévültek. Gergő elfordult a barátságos, éjszakai tájtól, és belépett az Ébredés Ajtaján, amin túl majd a Valóságban fog ébredni. Az *utazás* szédítő, kavargó percei alatt volt alkalma felidézni korábbi furcsa kalandját a megvadult Kölyökfarkassal, de nem tudta a jelenést megfejteni,

pedig biztos volt benne, hogy az fontos üzenetet hordozott.

Amit érkezés után először érzett, az a fojtogató por volt, ami tüsszentésre ingerelte. Pislogva nyitotta ki a szemét, felült az öreg, dohszagot árasztó heverőn, és a dobbá változott Kölyökfarkast maga mellé tette. A Csipetke utcai bérház pincéjének mélyén ébredt, annak is a zezzugos folyosók, beugrók, kanyarulatok alkotta végében. Az egykori széntároló fülkét a lakók elfeledett, fölösleges holmijai varázsolták zsúfolt *kincseskamrává*, ahol még Barboncás Döme (a révülők világában Kende táltos!) helyezett el két kivénhedt rekamiét, hogy az iskolából hazarévülő Zsófi és Gergő kényelmesen ébredhessen.

A fiú elhessegette az érkezése okozta port, s az utcára néző, picinyke ablakon beszökő fényben megpillantotta Zsófit. A lány *messzebről* révült haza, a Vajákosképző ugyanis a Gyökérszinten helyezkedett el. Settenke, az őrdenevér a Valóságban fekete rongyokból varrt játékdenevér alakját öltötte magára, és mozdulatlanul hevert Zsófi hasán.

– Szia, tesó! – szólta Gergő. A lány álmosan hunyorított felé, de nem válaszolt, csupán biccentett. Gergő a révülés maradék fáradtságát is kidörzsölte a szeméből, lelógatta lábát a heverőről, majd nagyon óvatosan állt fel, mert emlékezett rá, hogy fölötte egy öreg esernyő lóg a tetőgerendáról. – Kitört a téli szünet, anya is hazaérhetett már, úgyhogy szedd össze magad!

Zsófi olyan hirtelen ült fel a saját rekamiéján, mint akit korbácsütés ért. A révülés alatt elhalványodtak korábbi emlékei, de amint Gergő Bogit említette, a lány fejében újra megjelentek a rosszul sikerült regölés rémképei. Úgy érezte, azonnal el kellene mondania mindent a fiúnak, de mikor szóra nyitotta a száját, az utcán száguldozó Rúzspiros képe olyan nevetségesnek tűnt, hogy nem tudta, hogyan kezdjen bele.

– Mi bajod van? – Gergő incselkedve megbökte Zsófi térdét. – Ha javasolhatom, ne itt lustálkodj, mert megfagsz.

A pincében valóban nagyon hideg volt. Lélegzetük párája könnyű felhőként jelent meg, de szinte azonnal lecsapódott a környező tárgyakra, és finom zúzmarává fagyott. Zsófi felkelt, összébb húzta magán a kabátját, és a zsebébe gyűrte Settenkét. A két gyerek átbotorkált a hosszú, sötét folyosón, ahol a használhatatlan kacatok, értéktelen limlomok, törött bútorok csupán keskeny ösvényt hagytak a számukra. Végül elérték a felfelé vezető, meredek lépcsőt, de nem kapaszkodtak a vaskorlátba, mert még odafagyott volna a kezük.

A körfolyosós bérház zárt udvarára rátelepedett a téli este. Két erős fényű lámpa világította meg a csillogó macskaköveket, és a középén álló szőnyegporoló büszkén viselte a rátapadt havat.

Gergő megvárta, míg Zsófi is biztonságosan megérkezik a pincéből, majd visszacsukta a súlyos vasajtót. Mikor még Barboncás Döme volt a házmester, a pincébe vezető ajtót gondosan zárták, de mióta a két gyerek naponta a széntárolón át révült a Világfára, inkább szándékosan elrontották a zárat, nehogy *valakik* becsukják őket. Azok a *valakik* persze Nemcsókék lehettek volna, akik folyton azután leselkedtek alagsori lakásuk ablakából, hogy ki mit tesz-vesz a házban, és kíváncsiságuk gyakran rosszindulatú cselekedetekre sarkallta őket.

– Mehetünk – mondta halkán Zsófi, aki jól láthatóan egész testében remegett.

– Fázol? – kérdezte tőle Gergő őszinte aggodalommal. – Szeretnél egy kis *kandalló*-bűbajt?

– Dehogy! Mindjárt otthon vagyunk – legyintett Zsófi. Elhatározta, hogy amint a meleg lakásba érnek, félrehívja Gergőt, és elmeséli neki a regölés alatt látott jelenést. Mivel a fiú is szerepelt benne, muszáj, hogy tudjon róla.

Cipőik hangosan kopogtak, amint átvágtak az udvaron, a lépcsőház sötét bejárata felé. Már éppen befordultak volna az oszlopok között, mikor hirtelen egy alacsony, ám annál szélesebb árny állta útjukat.

– Szabad kérdezni, mit kerestetek ti a pincében? – Nemcsók Lujza esti pakolástól zsíros teliholdképe szinte világított az udvari lámpa fényében. – Kölyköknek semmi keresnivalójuk a pincében!

– Szerintem sem! Szerintem is! – motyogta a háttérből férje, Nemcsók Kázmér, akiből azonban semmi nem látszott, mivel irdatlanul kövér felesége egészen eltakarta.

Gergő fáradtan sóhajtott, amint megismerte a házaspárt. Zsófi látta, hogy testvére keze lassan a kabát alá csúszik, és ebből tudta, hogy a fiú épp a bűbájostor nyelét tapogatja ki ujjaival. Csakhogy varázslatot alkalmazni Nemcsókék ellen legalább olyan veszélyes lehet, mint megküzdeni a Gyökérszint lélekrabló íz-szörnyeivel, ezért Zsófi gyorsan közbelépett.

– Nahát, Lujza néni, milyen szép ma este! – sikkantotta, ahogy azoktól a lányoktól látta, akik folyton a felnőttek kedvében igyekeznek járni, mert így szerzik meg a legdivatosabb cipőt, ruhát. – Biztosan attól van, mert Kázmér bácsi annyira szereti magát.

Nemcsókné bensőjéből furcsa, gurgulázó hang tört fel. Képtelenség volt megállapítani, hogy ez nevetés, vagy a harag első böffenete akar lenni. De nem is maradt idő a töprengésre, mivel Gergő hirtelen sarkon fordult, meglepve ezzel mindenkit.

– Hallod ezt? – súgta oda a húgának. – Rúzspiros hangja. Anya most ér haza. Vajon ma miért ment kocsival a fűárudába? Elé megyek!

Zsófi hegyezte a fülét, de ismét meg kellett állapítania, hogy a farkastotemmel rendelkező Gergőnek sokkal jobb a hallása, mint neki. Meglehet, hogy a város morájából a fiú

valóban kihallotta Rúzspiros közeledő motorzaját, s jobb is, ha nem vitázik tovább Nemcsókékkel. Gergőt elnyelte a kapubejáró sötétsége, de Zsófi mégsem maradt egyedül a túl kíváncsi házaspárral, mivel a lépcsőházban most megjelent Botlik Dénes.

– Szép... Jó estét kívánok mindenkinek – bizonytalanodott az okleveles cipőpucoló, és igyekezett a terebélyes Nemcsóknét megkerülve a lányához férközni, ami nem is volt olyan egyszerű feladat.

– A kölykei a pincében... – kezdett bele Nemcsók Káz mér a mondandójába, de Botlik Dénes szemüvege dühös villanással fordult felé.

– Az oroszlánoknak, kedves uram! – mondta éles hangon a cipőpucoló. – Meg a rókáknak, menyéteknek és borzoknak vannak kölykeik! Az embereknek, kedves Nemcsók úr, az embereknek gyermekeik vannak!

Zsófi büszkén nézett az apjára, aki soha nem volt bátor ember, de ha a családját bántották, bárkit kiugrasztott a cipőjéből. A Nemcsók házaspár méltatlankodva visszavonult lakása irányába, miközben Lujza asszony még morgott néhány szót valami lakatról, amit majd ŐK felszerelnek a pincére. Mikor végre távoztak, Botlik Dénes és a lánya üdvözölhette egymást.

– Képzeld, kincsem, hogyan jártunk! – kuncogott a cipőpucoló. – Rúzspiros reggelre elcsavargott, és azóta sem került elő.

Zsófi halkán, kétségbeesetten felnyögött.

– Akkor... – suttogta. – Bogi nem Rúzspirossal ment ma munkába? Jaj, apa!

Zsófi megpördült, és az utca felé kezdett futni. A sötét kapualjban belerohant az egyik kukába, felborította azt, és alig bírta talpon maradni. Megragadta a hatalmas kilincset, minden erejét beleadva rántotta a kapuszárnyat maga felé, s mikor nyílni kezdett, már a lány is hallotta a gyorsan közeledő Rúzspiros motorhangját. Ezer autó közül sem

tévesztette volna el, de most mégis valahogy más volt... Durva, rekedt, s úgy bömbölt, hogy a Csipetke utcai ablakok megreztek a keretükben.

Gergő éppen lelépett a járdáról. Arcán nyugtalanság látszott, mert érzékeny füle már felismerte, hogy bár valóban Rúzspiros közeledik, a család autójával valami baj lehet. Ráadásul a fiú megpillantotta az utca túloldalán közeledni édesanyját, Bogit, aki nevetve integetett felé, majd szintén lelépett az úttestre.

Rúzspiros üvöltő motorral ekkor robbant be a Csipetke utcába...

* * *

Monyákos Tuba kénytelen volt Eliza álmában elsős szám-tankönyvvé változni, hogy a kislány végre elérhesse. A bűbáj remekül sikerült, mert attól kezdve a fűben heverő ügynökre nem vetett több figyelmet a szülinapot ünneplő gyerekhad, bár a póni kicsit megrágta a szélét.

Néhány perccel később Tuba kibújt Eliza álmából, és kapkodva kereste a két álomvarangy révülésének gyorsan halványuló nyomait. Mire azonban rátalált a holdporra emlékeztető, finom permetre, amit minden álomlény maga után hagy, ha túl gyorsan révül tovább a Világfán, már sejtette, hogy nem tudja időben elcsípni az álomvarangyokat. Kubus és Orrnyereg a Valóságba ment át, s oda Monyákos Tuba csak jelentős varázserő felhasználásával követhette őket. Végül sikerrel járt, és Budapest hólatyakos utcáinak egyikén jelent meg. Zöld lombruhájában a lidérc meglehetősen feltűnő lett volna, de szerencsére épp senki nem botlott belé.

Monyákos Tuba először a rettenetes zajra figyelt fel. Hallott már ehhez hasonlót, mikor lidérc korábban túlságosan közel merészkedett az emberek lakhelyéhez vagy az országutakhoz. Autó csinál ilyen hangot, még hozzá olyan autót, amelyik sokkal gyorsabban közlekedik, mint ahogy szabad

volna. A lidérc sietve felmászott az egyik villanypóznára, hogy jobban lásson.

A barátságos kis utca közepén megpillantotta Gergőt és Bogit, akiket egykor, még a Bagoly-bükki-völgyben tartott Vajásokok, Táltosok, Énekmondók, Sámánok és Egyéb Révülők Találkozóján ismert meg. A következő pillanatban Farkas Húga is felbukkant az egyik kapualjból, és rémült kiáltást hallatott.

Monyákos Tuba azonban, aki a villanyoszlopról sokkal jobban láthatta az utcán végigrohanó piros autót, már tudta, hogy nem csupán ő, de a lány is elkésett...

* * *

Zsófi torkát kétségbeesett sikoly hagyta el, mégsem lehetett belőle hallani semmit, mert az utcát betöltötte Rúzspiros bömbölő motorjának hangja. A lány ugrott, megpróbálta elérni Gergő kabátját, de keze csupán a jeges levegőbe markolt.

Az idő lelassult, széttöredezett.

Zsófi úgy nézte végig a következő tíz másodperc történéseit, mintha filmet látna, amit egy kiöregedett, csikorgó gép vetít. Gergő két parkoló autó között lelépett a járdáról, mindkét karját előrenyújtotta, felfelé fordított tenyérrel pedig azt próbálta mutatni, hogy Bogi ne jöjjön közelebb. Rúzspiros ekkor nyerte vissza egyensúlyát, mivel a túl nagy sebességgel bevett kanyartól kissé oldalra csúszott a hátulja.

Bogi mosolyogva indult a fia felé, cipője hangosan koppan az aszfalton. Felemelte a jobbját, integetett, és nem nézett körül. Gergő kibukkant a parkoló autók mögül, és valamit kiáltott.

Rúzspiros motorja ekkor még hangosabb, mélyebb bömbölésbe kezdett, ahogy a sofőr gázt adott, és tovább gyorsította a kocsit. Bogi csodálkozva fordította fejét a közeledő fényszórók felé, de nem állt meg, s már majdnem az úttest közepére ért. Rúzspiros orra egyenesen a nőt vette célba, a kereke alól ragacos sárlé fröcskölt.

Gergő előreszegett fejjel rohant, két keze kinyújtva, s arra készült, hogy anyját visszalökje a járdára. Bogi azonban a döbbenettől végre megtorpant, s mint az éjszakai országutakon óvatlanul átkelő özek, ő is megbűvölten bámulta a fényszórók sugarát.

Néhány rettenetes pillanatig úgy tűnt, hogy az autó Bogi fogja eltalálni. A sofőr azonban elrántotta a kormányt, s ezzel Gergőt vette célba.

A csattanás rettenetes volt. Zsófi megzavarodva állt a járdaszélen, s úgy érezte, hogy a mellkasából minden levegőt kipréselt az iszonyú rémület. Rúzspiros bal oldala találta el Gergőt. A fiú megpördült és elesett. Az autó fékezés nélkül száguldott tovább. Zsófi egyetlen pillanatig látta, hogy ketten ülnek benne. Két furcsán alacsony, kicsi alak – mintha gyerekek volnának.

Ahogy Rúzspiros csikorgó kerekkel eltűnt a sarok mögött, csend ülte meg a Csipetke utcát. Sűrű, kérlelhetetlen, borzalmas csend...

II. Lázálmok

Zuhant, vagy emelkedett, ezt maga sem tudta. Abban azonban biztos volt, hogy a gondolat sebességével távolodik, és semmi nincs, amiben megkapaszkodhatna. Elmosódott tájakat látott, épületek, fák, emberi alakok, hatalmas állatok suhantak el mellette, de egyiket sem ismerte fel. Majd hatalmas, fekete örvény nyílt meg alatta, közepe kérlelhetetlenül szívta magába pörgő testét, s fölötte elveszett a fény utolsó szikrája is.

Gergő rémálomba merült...

* * *

– Sajnálom, asszonyom, de egyelőre semmi többet nem tehetünk – suttogetta a fehér köpenyes, fiatal orvos Réti Boglárkának. Az asszony Botlik Dénesre támaszkodott, aki most valahogy nagyobb és erősebb volt, mint máskor, bizonyára attól az érzéstől, hogy a családja bajban van. Zsófi a kórterem ajtajában állt, s nem mert közelebb lépni az ágyhoz, amit zúgó, sziszegő, pittyegő és füttyögő orvosi masinák vettek körül. A takaró alatt Gergő olyan kicsinek, védtelennek tűnt, hogy a nővérek, akik az imént emelték át a gördülő hordágyról, csak óvatosan merték mozgatni.

– Az autó szerencsére épp csak érintette a fiút – folytatta suttogetta az orvos. – Esés közben azonban Gergő beverte a fejét, és most kómában van. Nem tudjuk, mikor ébred fel belőle. Ha egyáltalán...

Bogi tekintete megakasztotta az orvos szavát. A fiatal férfi a zsebében sorakozó tollak után kapott, mintha gyorsan fel kellene írnia valamit a beteg kartonjára. Botlik Dénes finoman megszorította a felesége vállát, hogy rávegye: menjenek ki a folyosóra, hiszen a kórteremben csak zavarják

a nővérek munkáját. Bogi azonban az ágy felé fordult, majd közelebb húzott egy széket, és leült. Gergő a hátán feküdt, arcát a lélegeztetőgép műanyag maszkja takarta. Fejét vastag, fehér pólya varázsolta olyanná, mintha a fiú török herceg lenne, aki épp csak déli pihenőjén dőlt le néhány percre.

Botlik Dénes Zsófihoz lépett, s az orvossal együtt kimentek a folyosóra.

– Nem, én... Nem is értem – motyogta az okleveles cipőpucoló. – Miért nem vették észre az autót? És Rúzspiros...

Zsófi sietve megbökte apja oldalát. Nem árulhatták el, hogy a saját autójuk volt a *merénylő*, mert akkor a rendőrség végeláthatatlanul kérdezősködné, bár úgyszem hinnék el az igazságot. Melyik budapesti nyomozó fogadná el, hogy a családi autók néha sofőr nélkül csavarognak, és ebben nincs semmi különös?

– Uram, őszinte leszek – szólalt meg ismét az orvos, miután meggyőződött arról, hogy Bogi nem hallhatja őket. – A röntgenfelvételek meglehetősen aggasztóak. A fiú...

Zsófi már nem figyelt a tompán hulló szavakra. Gergőt néhány órája hozta be a mentő, azóta rostokolnak a baleseti sebészetben, és várják, hogy a doktorok végre valami biztatót mondjanak. A rendőrök már kiadták a körözést egy piros autó és két ismeretlen tettes ellen, de Zsófi biztos volt benne, hogy soha nem bukkannak nyomra. A lány legszívesebben azonnal a Csipetke utcai pincébe rohant volna, hogy onnan a Világfára révüljön, és megkeresse Hódfarok nénét. A vén vajákos asszony bizonyosan tudna egy varázsigét, bűbájostor-suhintást, ami segíthetne Gergőn.

Csakhogy Hódfarok néne immár két hónapja eltűnt. Az Álomvilág révülői sem tudták, hol lehet, csak pletykák keringtek szédült boszorkányokként közöttük arról, hogy a vajákosok legbölcsebbike valahol a Rémálmok Földjén bolyong, különleges küldetésben. Zsófi otthagya a suttogva beszélgető felnőtteket, és céltalanul sétált a hosszú, csempezett kórházfolyosón. A szobákban mindenhol súlyos

betegek feküdtek, a nővérek fehér ruhája halkan surrogott, amint dolguk után szaladtak.

Zsófi hirtelen valami olyat pillantott meg, ami nem illett ebbe a szomorú világba. A folyosó végén néhány zöld növény gubbasztott hatalmas cserepekben, bizonyára azért, hogy élénk színük kissé barátságosabbá tegye a környezetet. És az egyik ilyen nagy levelű növény, mikor úgy vélte, nem láthatja senki, hirtelen kettévált. Egyik fele kilépett a cserépből, lerázta lábáról (mert két apró, meztelen talpa volt!) a vizes földet, majd a kijárat felé trappolt. Zsófi azt hitte, hogy fáradt szeme tréfálta meg. A zöld leveles alak azonban nagyon ismerősnek tűnt neki, mintha már látta volna valahol. A nyomába eredt, de közben arra is ügyelnie kellett, nehogy ő maga keltsen feltűnést.

A folyosó kétfelé ágazott, és a mozgó „virág” a jobb oldalt választotta. Zsófi gyorsított léptein, de sejtette, hogy túl későn szánta el magát. A kanyar után még látta, amint a zöld leveles alak felszökken a földszintre vezető lépcső korlátjára, csúszni kezd rajta, majd a felénél halk pukkanás kíséretében eltűnt a semmiben.

Zsófi abban a pillanatban rájött, hol látta már ezt a különös fickót.

– Monyákos!
– kiáltott, azzal sem törődve, ha netán meghallja valaki. Azért a többit inkább csak

magának suttogta: – Hát persze! A lidércviháncok egykori vezére, Monyákos Tuba!

A lány izgalmasan az ajkát rágta, miközben visszatért édesapjához, aki azóta már egyedül ücsörgött a kórteremmel szemközti székek egyikén.

– Történt valami? – kérdezte Botlik Dénes. – Nagyon sápadt vagy, kislányom.

– Láttam egy lidércet – felelt Zsófi, s továbbra is őrült iramban kergetőző gondolataira figyelt. – Ki kell derítenem, ki akarta elütni Gergőt, és miért éppen Rúzspirosot használta erre.

Az okleveles cipőpucoló idegesen megborzongott, mint mindig, mikor azzal kellett szembesülnie, hogy a lányának több köze van a varázstudók világához, mint a szürke Valósághoz. „Csak tudnám, kitől örökölte?” – morfondírozott magában. – „Az anyjától, aki elhagyott minket egy hajtűgyáros kedvéért, biztosan nem!”

* * *

– Hol lehetünk? – kérdezte talán ezredszer Kubus, kétségbeesetten tekergetve a fejét, bár a rosszul megvilágított utcák közül egyet sem ismert fel. Orrnyereg a szomszédos ülésen két marokkal szorította Rúzspiros kormányát. Feneke alatt három lopott telefonkönyv lapult, hogy az álomvarangy valamelyest kilásson az autóból, miközben a lábszárához kötözött botokkal a pedálokat nyomkodta.

– A Valóságban vagyunk – felelt megkésve, mert előbb ki kellett kerülnie egy csodálkozó tekintetű macskát.

– Ennyit én is tudtam – mordult Kubus. Ölében már szakdra lapozta a Budapest-térképet, persze hiába, mert az éberek által épített házak között sehogyan sem tudott kiigazodni. – Miért nincsenek itt szolgálatban cikcakklidércetek? A varázstudók városaiban ők irányítják a forgalmat, nem is téved el senki.

– Csakhogy most a Valóságban vagyunk! – recsegte mély hangon Orrnyereg, ami nála biztos jele volt a közelgő dühkitörésnek. Az álomvarangy hirtelen megtekerte a kormányt, az egyik bottal pedig tövig nyomta a gázpedált.

– Ide most bekanyarodunk!

Megtették. Rúzspiros azonban kisodródott egy alattomos jégfolton, hátulja a parkoló autók oldalának csapódott, és szikrát hányt.

– Mit művelsz? – sikította Kubus, és fejét bedugta a kesztyűtartóba, mert úgy vélte, a sötétben nem eshet bántódása.

Orrnyereg összeszorította ajkát, felbőgte a motort, még két utcát kanyargott, s csak ezután állt meg fájdalmas fékcsikorgással.

– Itt jó lesz, előbújhatsz – mondta a társának, majd hátba is vágta Kubust, hátha az megsüketült a félelemtől. A szövettáskát viselő álomvarangy kibújt a kesztyűtartóból, pislogva a szélvédőn túlra lesett, végül megkönnyebbült sóhajt hallatott. Rúzspiros egy teljesen elhagyatott, alig megvilágított utcán állt, néhány méterre egy öreg gyár vörös téglás tűzfalától. Motorja immár alig morgott, mintha különös, fullasztó álomban járna, amiből képtelen kikeveredni.

– Innen gyalog megyünk? – szólt óvatosan Kubus, mert nem akarta még inkább felbosszantani a testvérét.

– Gyalog? – nézett rá összehúzott szemmel Orrnyereg. – Már miért mennénk mi innen bárhova is gyalog?

– Csak mert úgy látom, hogy a környéken nincs egyetlen Ébredés Ajtaja sem. Érezném, ha volna. A Valóságból pedig...

– Elég volt, hallgass már el! – ordította Orrnyereg, amiből egyértelműen kiderült, hogy bizony erről teljesen megfeledkezett. – Jól tudom, hogy a Valóságból a magunkfajták csak az Ébredés Ajtaján át térhetnek vissza a Világfára. Majd... Majd keresünk egyet... Valahol.

Kubus engedelmesen biccentett, majd kényelmesen hátradőlt az ülésben. Orrnyeregnek szüksége volt néhány percre, míg haragja lecsillapodik.

– Szerinted miért kellett elütnünk azt a gyereket? – szólalt meg ismét Kubus. – Eddigi álomvarangylétem legromdább megbízataa volt a mai, és többé nem is akarok ilyesmit csinálni. Megjegyzem...

– NE jegyezd meg! – fordult felé a telefonkönyvek tetejéről Orrnyereg. – A Megbízó azt mondta, lopjuk el ezt a kocsit, mert félig az Álomvilághoz tartozik, és így el lehet bájolni. A Megbízó azt is mondta, hogy bocsássunk bűbájt az autóra, mert akkor gyerekjáték lesz vezetni. És végül a Megbízó azt akarta, hogy gázoljuk el azt a kölyköt, mert...

– Mert? – nyitotta kerekre kíváncsian a szemét Kubus, mivel a testvére elhallgatott. Mikor azonban a válaszra várt, már ő is tudta, miért akadt el Orrnyereg szava. Éppen a csönd miatt, ami körülvette őket: az autó motorja már nem dorombolt!

A következő pillanatban kivágódott a két ajtó, és az álomvarangyok egymást biztatva ugráltak a hideg aszfaltra.

– Mindjárt felébred!

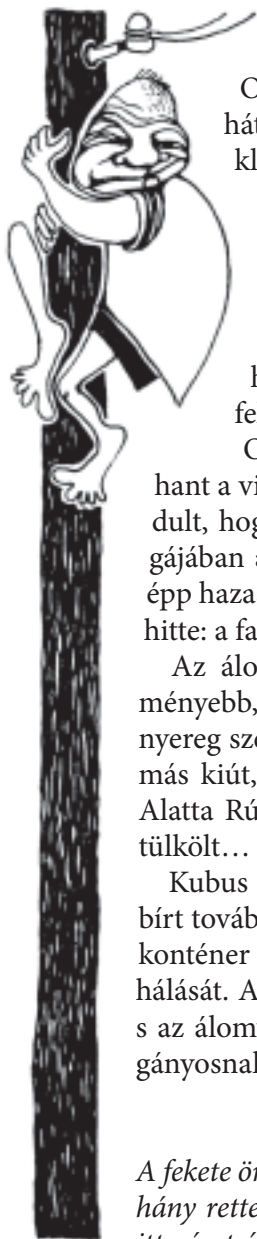
– Menekülj!

– Oh, drága álmodóm, segíts!

– Fuss, ne óbégass!

Kubus a járdán rohant, meztelen talpát szinte égette a hideg beton. Háta mögül hallotta, amint az autó lerázza magáról a varázslatot, ami eddig megbéklyózta az akarátát, és dühödten az álomvarangyok után indul. Motorja most épp úgy bömbölt, mint mikor – alig néhány órája – az ő parancsukra a Csipetke utcába rontott be, csakhogy most az autótolvajokat akarta megbüntetni.

Orrnyereg átfutott a széles úttesten, és rejtekhelyet keresett, de az övéről lógó betörőszerszámok csilingelése folyton elárulta, ha mozdult. Rúzspiros csikorgó kerekkel, vadul villogó fényszórókkal fordult az álomvarangy

után, és nem volt kétséges, hogy ha sikerül beérnie, ki fogja lapítani. Orrnyereg hangosan szitkozódva hátrahátrapillantott a jobb válla fölött, fekete klottgatyája szárait tépte a téli szél. Az autó felhajtott a járdára, diadalmasan harsogtatta a motorját, s tovább gyorsított. Az álomvarangy csak ekkor fordult előre, hogy ráleljen a gyár kerítésén egy apró résre, amin átbújhatna, de a kerítés helyett valami sima, fekete holmi állta útját.

Orrnyereg teljes lendületével belerohant a villanyoszlopba. Homloka akkorát kondult, hogy a szomszéd utcában, kicsiny bodegájában alvó Kovács kettő József éjjeliőr – aki épp hazaálmotta magát – meghallva a zajt, úgy hitte: a falujában verték félre a harangokat.

Az álomvarangyok koponyája azonban keményebb, mint az év végi fizikadolgozatok. Orrnyereg szédült, de megrázta a fejét, s nem lévén más kiút, kapkodva mászni kezdett a póznán. Alatta Rúzspiros dühében vadul, folyamatosan túlkölt...

Kubus ekkor már messze járt. Végül nem bírta tovább futni, hát lekuporodott két szemetes konténer közé, és próbálta elfojtani hangos zihálását. A téli város halkán morajlott körülötte, s az álomvarangy hirtelen nagyon-nagyon magányosnak érezte magát.

* * *

A fekete örvény nem tartotta magában. Gergő néhány rettenetes percig bizonyos volt benne, hogy itt véget ér az élete. Sőt, az a Semmi, a tökéletes

csend és sötétség önmagába olvasztja, de a gondolatai mégis örökké keringeni fognak abban a zárt, kérlelhetetlen ürességben.

Azután fény lobbant valahol alatta, ami gyorsan közeledett, nőtt. A fiú ismét képtelen volt megállapítani, hogy most ő zuhan-e, vagy az örvény nyiladéka emelkedik hozzá. Hangok keltek életre, erősödtek fel, majd alakok, formák bontakoztak ki az árny és fény játékából. Az örvény dübörgött, forgott, őrzöngve tépte Gergő ruháját, haját, míg végül kiköpte a fiút. Csakhogy az utazás innentől még borzalmasabbá vált. A Sárkány röptének gyorsaságával suhant át a legkülönbözőbb tájakon. Elsőként észak jeges pusztasága jelent meg alatta, ám Gergő becsapódott a tengerek hátán úszó jéghegybe, átfúrta azt, és máris a dzsungel liánjai, ágai között tört utat. Nem tudta irányítani vagy lassítani a száguldást, sőt, egyre gyorsabban haladt.

Sivatag... Éneklő ezüsterdő... Karcsú tornyoktól zsúfolt város... Óceán homályos mélye... Felhőkből rakott paloták... Sziklabarlangok... A föld lávafortyogása...

Gergő úgy érezte, a teste millió darabra szakad. Lehunyta a szemét, összegömbölyödött, és eleven ágyúgolyóként törtézuúzta-szaggatta a világok sorát, amiken áthatolt.

Hirtelen csönd lett. Legalábbis a szél fütyülésén kívül semmi mást nem hallott, így kinyitotta a szemét. Még mindig repült, de most távolabbra látott, mint életében eddig bármikor. Tekintete százával fogta át a világokat, s bár messziről pillantott rájuk, mindet tisztán kivehette. Olyanok voltak, mint egy-egy színes penészfolt, ami a Világfa gyökérrendszerén tenyészik. Gergő megbámulta a mérhetetlenül vastag gyökerek hálózatát, ahogy kuszán, egymásba csavarodva, vagy szétfutva fúrják bele magukat a Semmibe, hogy kitöltsek azt. A Gyökérszinten járt tehát, s megállíthatatlanul zuhant tovább. Egyetlen szemhunyaság látta Élet anyó kicsiny kunyhóját, ahol valaha már járt, s szeretett volna most is ott talajt érni, hogy megpihenhessen.

A fekete örvény erejét rászabadító akarat azonban más sorsot szánt a fiúnak. Gergő a Világfa gyökerei között repült tovább, s már látta, hogy meg sem fog állni a legalsó rétegeig. Ott a vaskos gyökerek elvékonyodtak, boglyas csomókat alkotva kuszálódtak egymásba. Az egyik ilyen átláthatatlan, árnyakkal teli gyökérszövedék nyelte magába Gergőt, akit ismét megrohant a rosszsullét. Mielőtt azonban elveszítette volna az eszméletét, végre megállapodott.

Kicsi, de barátságos szobába került. Teste széles, állatprémekkel fedett ágyra ereszkedett, s nyomban színes, puha takarók simultak rá. A sarokból valaki felé mozdult, de Gergő már nem ismerhetett rá; láztól égő álomba merült.

* * *

Monyákos Tuba zöld ruhájának minden egyes levele külön-külön rezgett viselője haragjától. Az Álomfelügyelet ügynöke az imént kapaszkodott fel arra a gördíthető fa-épitményre, amit a terem közepére toltak a figyelmes szolgálók, hogy az apró termetű lidércet mindenki jól láthassa. A Világfa legmagasabb csúcán álló Gyémánt Jurta lélegzetelállító méretei és szépsége most nem tudta érdekelni Monyákost. Az sem hozta zavarba, hogy szemközt, a hosszú asztal mögül a varázstudók világának legfőbb sámánjai függesztik rá tekintetüket. Szégyen égette a lelkét, s ez egy lidércnek olyan szokatlan érzés volt, ami minden mást elnyomott.

– Nem tudom felfogni, hogyan történhetett – mondta Monyákos, talán már harmadszor. – Az álomvarangyok tolvajok, gonosztevők, az igaz, de soha nem szoktak ilyen... Ilyen mérhetetlen aljasságra vetemedni.

A Gyémánt Jurta közepén lobogó Eleven Tűz lángjai átéreztek a lidérc kétségbeesett haragját, és a fahasábok szikrákat durrantottak magukból. A rönkasztal mögött ülő hat varázstudó tanácstalanul pillantott egymásra, majd mindannyian hetedik társuk felé fordultak. Kende táltos nem

foglalta el helyét a középső széken, ehelyett le-föl járkált a sámánok mögött, és töprengve a jurta döngölt földpadlóját vizslatta.

– Próbálj kicsit megnyugodni, Monyákos Tuba! – szólalt meg Anja Nisan, a mongol sámán. Fenségesen szép segítő szelleme, a sólyom széke támláján ült, és csőrével egykedvűen rendezgette mellén a tollakat. – Nagyon fontos, hogy pontosan mondd el, amit láttál.

Monyákos Tuba megkapaszkodott az emelvény karfájában, és mély levegőt véve előlről kezdte a történetet.

– Rossz ügynök vagyok, ez immár bizonyos. Két álomvarangyot akartam letartóztatni, akik tortalopásra készültek egy kislány álmából. Követtem őket, mégis elrontottam az akciót. Megléptek előlem, de valamivel korábban kihallgattam a beszélgetésüket, amiből megtudtam, hogy valami sokkal nagyobb büntetetre is megbízást kaptak. Elloptak a Valóságban egy autót, hogy aztán...

– Ne siessünk ennyire előre! – emelte fel figyelmeztetően a jobbját Waru Dalong. Az ausztrál sámán izgatottan megdörzsölte lapos orrát, majd kezét az asztalon heverő varázkövére fektette, talán hogy erőt merítsen belőle. – A varangyok nem beszéltek arról, ki bízta meg őket az autólopással?

– Csupán úgy emlegették az illetőt, hogy a *Megbízó*. – A lidérc apró öklével a korlátra csapott. – Hiába találtam rá a nyomukra, és követtem őket a Valóságba. Azt sem tudtam, hol bukkanok elő, s mit fogok ott lenni, ezért megzavarodtam. Minden olyan gyorsan történt. Felmásztam a vilanyoszlopra... Aztán már jött is az az átokverte gépezet...

– Rúzspiros, bár valóban gép, valamelyest közénk tartozik, hiszen a készítője érzéseket, gondolatokat bájolt a motorházába – mondta Kende táltos, aki végre megtorpant, és egyenesen Monyákos Tubára nézett. – Köszönöm a jelentésed, ügynök. Térj vissza a munkádhoz, tartsd nyitva szemed, és révülj szerencsével!

A lidérc mondani akart még valamit, aztán mégsem tette. Elég volt a sápiózásból, s hogy a Hetek előtt megszégyenült. Ráadásul hirtelen megértette, Kende táltos miért vet véget olyan gyorsan a meghallgatásnak. A sorban ülő sámánok közül egyszerre ketten is holtfehérre sápadtak, s meg kellett kapaszkodniuk az asztal szélében, hogy le ne forduljanak a székükről. Monyákos Tuba úgy tett, mint aki semmit nem vesz észre az egészből, de magában keserűen megállapította, hogy a révülők között terjedő pletykák, miszerint a Hetek ereje rohamosan csökken, mégsem tévednek. A lidérc lekaszálódott az emelvényről, még egyszer meghajolt a hét legfőbb varázstudó felé, akik azonban már bajban lévő társaik köré sereglettek, s nem figyeltek a távozóra.

Monyákos Tuba elhagyta a Gyémánt Jurtát. A hatalmas, gyönyörű építmény, ami a Világfa varázstudóinak tanács terme, döntéseik bölcsője volt, azon az ágon állt, ahol (az ősi regék szerint) Ég Atyácska *kitalálta* a világot. Senki nem tudta, mennyi igaz ebből, de annyi bizonyos, hogy a Gyémánt Jurta valóban a Világfa legmagasabb pontján, csodálatos tájon épült fel vagy háromezer áloméve. Monyákos Tuba kilépett a kapun, aminek vitorla méretű takaróját bűbáj emelte, majd engedte vissza a helyére.

Odakinn ragyogó napsütés fogadta. A lapály, aminek közepén a Gyémánt Jurta állt, ovális rét volt, melynek szélét sűrűn álló erdő vette körbe, nehogy valaki óvatlanul lezuhanjon. Ha ez megtörténne, és az illető történetesen nem tud repülni, bizony évszázadokon át zuhanna, míg el nem éri a Gyökérszintet.

A zöld pázsitos mezőn százával nyüzsögtek a legkülönbözőbb varázstudók, szellemlények és egyéb szerzetek. Apró sátraik, jurtaik, rönkházaik utcákba rendezve sorakoztak a Gyémánt Jurta körül, de annyira eltörpülve mellette, mintha csupán játékok volnának. A lidérc megigazította levélruháját, és elindult az egyik kavicsos ösvényen.

Be kell még néznie az Álomfelügyelet központi sátrába, hogy szóljon: megtette jelentését a Hetek előtt, és készen áll az újabb küldetésre – vagy arra, hogy megbüntessék ügyetlensége miatt.

Már éppen befordult a megfelelő utcába, kikerült két fecsegő boszorkányt, akik azon veszekedtek, hogy a békanyál vagy a pipamocskok alkalmasabb-e a szemölcs irtására, mikor perzselően forró érintés nehezedett a vállára. Monyákosnak meg sem kellett fordulnia, hogy tudja: egykori cimborája, Pisla, a lánglidérc került az útjába. S ha Pisla ott van, akkor Repesztő, a jéglidérc sem lehet mesze.

– Főnök, merre az erre? – rikkantotta a sárga lángocskát feje tetején hordozó lidérc. – Mióta álomfelügyelő lettél, meg sem ismered hű barátaidat?

Monyákos mosolyt erőltetett zöld arcára, és a két lidérc felé fordult.

– Bocsássatok meg, hogy nem néztem be hozzátok, de a Hetek előtt kellett megjelennem.

– A kéregráncos mindenit, de nagyra tört a mi elnökünk! – csettintett hóféhér nyelvével Repesztő. – Nincs még egy esztendeje, hogy mi hárman megalkottuk a Lidércvihánc Gerillák titkos társaságát, és azon agyaltunk egyfolytában, miként bosszantsuk a révülőket. Most meg nekik dolgozunk! Bolond holnapot teremt a tegnap!

Monyákos szóra nyitotta a száját, de Pisla megelőzte.

– Az irodánk abban a rojtos-mintás sátorban van – mutatott előre a lánglidérc. – És nem kell félned, főnök, jó kezekbe titted egykori munkádat. A Lidércvihánc Gerillák, vagyis mi felügyeljük a lidérccsínyeket szerte az összes világban.

– A durva és veszélyes bajkeverő rokonokat rá vesszük, hogy csituljanak – kacintott titokzatosan Repesztő. – Néha azonban mi sem tudunk kihagyni egy-egy mókás lehetőséget. Tegnap is az egyik éber álmában...

Monyákos kétségbeesetten nézte kedves cimborái ábrázatát, s tudta, hogy nagyon meg fogja őket bántani, ha most továbbmegy. Talán azt gondolják majd róla, hogy dohányleveles fejébe szállt a dicsőség, amiért ő személyesen jelenthet a Heteknek. Pedig ha tudnák...! Mielőtt azonban szabadkozva megszólalhatott volna, a hivatali jurta övezte utcán porfelhő kavardott, és sebesen feléjük közeledett. Az ügyeket intéző vajákosok, ráolvasók, tudók dühös-rémült kiáltásokkal illették a száguldozót, aki bűbájkerekén egyenesen a három lidércet célozta meg, s alig kisujjnyi távolságra állt meg tőlük.

– Végre rád találtam! – kiáltotta a sastollal átdöfött, dús, deres szakállat és bőrruhát viselő alak. Lepattant bűbájkerekéről, tenyere néhány csapásával porfellegetek pöffentett szerte, és egyenesen Monyákos Tuba szemébe nézett. – Fontos híreim vannak számodra. Tudod, kiről!

– Róla? – A dohánylidérc szeme elkerekedett, izgalmában majdnem rátört a köhögés. – A nyomára bukkantál végre?

Borzalag, az *éppencsaknem*-táltos – mert ő volt a bűbájkerekén száguldó révülő – gyanakodva a másik két lidércre pillantott, mintha csak most venné őket észre. Monyákos Tuba zavartan Pislára és Repesztőre mosolygott, majd bossánatkérően suttogetta:

– Tudjátok, ez nagyon fontos. Beszélnem kell Borzaggal, méghozzá...

– Négyszemközt! – találta ki Repesztő, fagyosan mérve végig a szakállas szerzetet. – Értjük mi: egykori cimboráidra már nem marad idő, sőt, a fülük sem hallhatja a titkaidat.

– Kérlek, ne így... – tárta szét a karját Monyákos, de a két lidérc sértődötten hátat fordított neki, s már el is tűntek a révülők tömegében.

– Jobb így – legyintett Borzalag. – Gyere már, nekem is ezer a szaladgálnivalóm!

Behúzódtak a Búbájpárnák és Pizsamák Boszorkányvarrodája feliratú sátor árnyékába, majd Borzalag elővette csimbókos ostorát, és suhintott vele kettőt.

– Most már nyugodtan beszélhetünk, *csendharang*-várázslat vesz körül minket – mondta, de izgalmában mégis suttogott. – Akit keresel, alaposan eltűntette minden nyomát. Nem tudom, miben sántikál, de...

– Ne feledd, *kicsitsem*-tálts, hogy kiről beszélsz! Már alig emlékszem rá, de úgy szeretem, mint azt a dohánytövet, amiből a ruhám készült. – Monyákos Tuba sértődötten villogtatta a tekintetét.

– Csitulj, lidérc, különben nem mondok egyetlen szóval sem többet – morogta Borzalag. – Amióta Hódfarok néne búcsú nélkül elrévült, nekem sincs madárdalos hangulatom. Szóval... Akit keresel, valahol a Gyökérszinten rejtezik.

– Foglalkozására nézve nincs ebben semmi különös, hiszen boszorkány – fintorgott a lidérc.

– Csakhogy én azt is tudom, hol találsz rá! – Borzalag biztatóan vigyorgott torzonborz szakála alól, amiben minden szóra megrezzent a sastoll. – Nézd ezt a szarvasbőrre festett térképet. Kövesd a vörössel rótt álomutat, de vigyázz, mert ő nem fog örülni a látogatásodnak. Sőt, azt hiszem, amit most mondok, attól te sem leszel boldog. Akit annyira szeretsz, és fel akarsz kutatni, nem egyszerű boszorkány. Sajnos ő az egyik vezetője a Rontó Boszorkányok Szektájának.

Monyákos Tuba körül hármat pördült a világ, s Borzalagnak meg kellett támasztania a lidércet, hogy el ne essen.

– Ez nem lehet... Biztosan nem... – nyögte halkán, keservesen az Álomfelügyelet ügynöke, bár tudta: Borzalag ilyen rettenetet csak akkor mond ki, ha teljesen biztos az igazában.

– Tudod jól, hogy nem szívelem a fajtádat, de téged akkor sem vezetnék soha rossz nyomra – mondta komoly

ábrázattal az *éppencsaknem*-táltos. – Sőt, kapsz tőlem egy szívből jövő jó tanácsot. Ne eredd a nyomába! Az étleteddel játszol, pedig abból még a lidérceknek is csupán egyetlen adatik.

Monyákos Tuba kezdett magához térni a megrázkódtatásból. Összeszedte magát, megrázta dohányleveles sapkával takart fejét, és elszántan Borzalagra pillantott.

– Meg kell őt találnom, hiszen csak ezért hagytam ott a barátaimat, és léptem be az Álomfelügyelet szolgálatába. Ügynökként szabadon révülhetek bárhová a Világfán, s így van némi esélyem arra, hogy végre a szemébe nézhessek. Mert a szemébe fogok nézni, Borzalag, és akkor aztán elválik... Igen, akkor eldől a sorsom.

* * *

Végül a fiatal orvosnak sikerült rábeszélnie Réti Boglárkát, hogy a családjával együtt menjen haza, és pihenjen néhány órát. Gergőért most úgysem tehettek semmit, a fiú kórában feküdt, állapota nem változott. Botlik Dénes taxit hívott, s miközben hazafelé hajtottak, halkán, nyugtatóan duruzsolt valamit Bogi fülébe, ami akár varázsmántrák sora is lehetett.

Zsófi a sofőr mellé ült, s mikor befordultak a Csipetke utcába, majdnem felsikoltott. A füsttől fekete járdaszéli hókupacok között ott parkolt Rúzspiros, mintha soha el sem mozdult volna. Szerencsére a lánynak volt annyi lélekjelene, hogy végül nem szólt az autóról a szüleinek, akik egymással és fájdalommal voltak elfoglalva, így nem vették észre azt. Miután beléptek a körfolyosós bérház udvarára (a szőnyegporoló bánatosan megrezzent, és még Nemcsókék függőnye is ijedten hullott vissza a helyére), Zsófi azt mondta Botlik Dénesnek, hogy most még nincs kedve felmenni a lakásba. Apja szórakozottan biccentett, bár máskor biztos tiltakozott volna.

– Csak arra kérlek, ne menj a pincén át sehova – suttogta keserűen. – A Valóságban van rád szükségünk.

Zsófi halvány mosollyal válaszolt, s tekintetével egészen addig követte Bogit és Dénest, míg azok be nem léptek az első emeleti lakás ajtaján. Akkor aztán, mint akit íjhúrról repítenek, rontott ki az utcára, és úgy esett Rúzspirosnak, hogy ha látja valaki, talán a mentőket is kihívja a „bolond lányhoz”. Zsófi rugdosta, ököllel ütötte a piros autó motorházát, oldalát, kerekeit és ablakait.

– Mit műveltél? Hogy voltál képes ilyesmire? Hát nem mindig a legfinomabb olajat kaptad? Magam pucolgattam a műszerfaladat, Gergő cserélte a gyertyáidat, te átokverte, rozsdás kaszni!

Zsófi végül kifulladásra lerogyott a csendes Rúzspiros mellé, nem törődve vele, hogy a nadrágját átáztatja a nedves járda. Zokogás rázta, ami csak nagyon lassan csillapult, de mire véget ért, a lány ismét erősnek érezte magát. Kabátzsebében kitapogatta Settenkét, aki sajnos a Valóságban nem tudott a segítségére lenni, mégis jó volt tudni, hogy létezik. Azután felkecmergett a járdáról, s ekkor észrevette, hogy Rúzspiros ajtaja nyitva van. Az előbb még biztosan zárva volt! Mintha emlékezne is a halk csettenésre, amit a sírás hangjain túlról vélt hallani, de akkor nem figyelt fel rá.

Zsófi kitérte az ajtót, és beült a kocsiba. A megszokott rend helyett örült zűrzavar tárult a szeme elé: mindenhol szétszaggatott térképek foszlányai, csokoládépapírok, üdítőspoharak hevertek. Úgy tűnt, hogy mióta Rúzspiros elveszett, valakik nem csupán közlekedtek vele, de laktak benne.

A legfurcsább az a három, egymásra pakolt telefonkönyv volt, ami a sofőrülésen terpeszkedett. És Zsófiiban ekkor felrémlett az előző éjszaka egyik legrettenetesebb pillanata: mikor a lassítás nélkül tovaszáguldó Rúzspiros belsejében meglátta a tolvajokat.

– Gyerekek?! – súgta a csendes autóban. Válaszként halk reccsenés hallatszott, és a lány rémülten kapott a kilincs után, mert azt hitte, még sincs egyedül. A különös hangot azonban *csak* Rúzspiros visszapillantó tükre adta ki, ami most magától Zsófi felé fordult. Ő pedig – ahelyett, hogy valóban elmenekült volna az átokverte jármű közeléből – a kabátja alá nyúlt, és elővette a bűbájostorát. Közel hajolt a tükörhöz, amiben tisztán látta saját arcát, bár kissé furán torzította azt a domború felület. Felemelte a bűbájostort, három bonyolult, jól begyakorolt hurkot kanyarított bőrszíjával a levegőbe, s közben ezt suttogeta:

– *Tükör váljék ablakká, titkok árulójává!*

És a bűbájostor csomóiból narancsszín szikraeső hullott, ami eltüntette Zsófi tükörképét. Helyette a visszapillantóban két settenkedő alak jelent meg, akik a Csipetke utcában parkoló autóhoz lopóznak, és motorházára gonosz átkot hordó port szórnak... Majd beülnek az engedelmessé vált autóra, ellopják azt, hogy a város egy elhagyatott utcájába vigyék... Később visszatérnek hozzá, útra kelnek, és...

Zsófi szerette volna elfordítani a fejét, hogy ne kelljen ismét végignéznie, amint Rúzspiros bömbölve nekiront Gergőnek, és fellöki a fiút. Mégsem tette, mert a tükörben most végre tisztán kivehette a merénylők arcát. Nem a

Valóságból jöttek, s nem is gyerekek voltak. Ez valahogy megnyugtatta a lányt. Leginkább fura lidércekre emlékeztek, de Zsófi még soha nem látott olyan lényeket, akik bőre alatt szürke-fekete árnyak gomolyogtak folyton.

A visszapillantó megmutatta a vajákos lánynak, hogyan menekültek el a büntett helyszínéről a merénylők, s miként jártak majdnem pórul, mikor Rúzspiros végre lerázta magáról a kábító bűbájt. Zsófi kacagott, látva, amint az egyik tolvaj homlokkal belerohan a villanyoszlopba, majd felkúszik rá, és ott remeg, vicsorogva az alatta dudáló Rúzspirosra. A tükör emlékei elapadtak, s a lány szeretettel megsimogatta a kocsi műszerfalát.

– Hát mégsem szándékosan segítettél nekik – súgta. – Ezért ráveszem apát, hogy ha túl vagyunk mindenem, tanolkon végre tele.

Rúzspiros visszapillantója hálás reccsenéssel fordult vissza a helyére. Zsófi éppen ki akart szállni az autóból, de amint elvette kezét a műszerfalról, ujjába valami lehetfinom dolog akadt. Megfogta, a napfénybe tartotta. Vörös hajszál volt, s a lány azonnal tudta, hogy azt az egyik tolvaj hagyta hátra.

– Akkor pedig még itt van valahol! – sikkantotta Zsófi. A vajákosképzőben ez volt az első, amit révüléstanon megtanítottak nekik: ha egy álomlény átjön a Valóságba, majd távozik onnan, minden eltűnik, ami hozzá tartozott valaha. Ez olyan varázstermészeti törvény, ami biztosítja, hogy az éberek ne botoljanak bele minden percben elveszített bűbájsipkákba, boszorkányok láthatatlanságot okozó orrszörébe vagy a trollok többtonnás, levágott körmébe.

– Ha pedig még a Valóságban van, akkor én meg is tudom találni! – folytatta iménti gondolatát Zsófi. A vörös hajszálát a térdére fektette, majd felemelte a bűbájostort, hogy ráolvassa a *holbújsz*-bűbájt...

* * *

– Ez egy egészen más világ, más mindenség. Itt biztonságban vagy, erőre kaphatsz, időt nyerhetsz.

A szavak sűrű, forró párák mögül érkeztek, eltorzulva, de mégis megfejthetően. Gergő mozdítani próbálta a tagjait, de a perzselő fájdalom nem engedte. Elviselhetetlen súlyok nyomták a mellét, alig kapott levegőt, néha már-már közel került ahhoz, hogy megfulladjon.

S akkor valami hűvös, nedves dolog simult a homlokára.

– Anya! – nyögött fel a fiú, s résnyire sikerült kinyitnia a szemét. Félhomályos helyiség koromfoltos plafonját látta, amit vastag rönkfák alkottak, sárgán fényesre csiszolva. Oldalra fordította a fejét, s a hűvös valami – egy tenyér, most már felismerte – követte mozdulatát. A vastag prémtakarók az ágyhoz nyomták, s Gergő érezte, hogy egész teste lázban ég.

– Maradj nyugton, és idd meg ezt! – érkeztek újabb szavak a forró párákon túlról. Cseresznyefából faragott, kecses bögre ért a fiú ajkához, s ő mohó kortyokban nyelte a hús, keserűs italt, amiről úgy vélte, gyógytea lehet. Mikor végzett, a hús kéz könnyű madárként rebbent föl, s egy száraz kendővel megtörölte az arcát.

– Most aludj – szólt selymes lányhangon a párákon túl létező ismeretlen. Csakhogy Gergő máris jobban érezte magát az italtól, bár a láztól vacogott a foga. Megpróbált felkönyökölni az ágyon, de a fejét is alig bírta egyetlen hüvelyknyire felemelni, máris visszajettette a párnára.

– Mondtam, hogy maradj nyugton! – A lányhang kedveségébe most némi türelmetlen dorgálás is vegyült. – Nagyon beteg vagy. Óvnod kell az erőd, hogy ne rekedj itt örökre.

Gergő képtelen volt szólni, de fejében hevesen kavarogtak a gondolatok. „Ne rekedj itt örökre...” – mit jelenthet ez? Hol nem kéne maradnia? Hol maradnak azok, akik veszítenek a betegséggel vívott harcban?

A Gyökérszint! Hát persze, a Világfa Gyökérszintjét látta zuhanás közben, Élet anyó kunyhóját fel is ismerte. S akit legyőz a betegség, az... A gondolattól felkavarodott a gyomra,

s néhány pillanatig úgy érezte, a tea vissza fog vándorolni a torkán át. Nem kísérletezett újra azzal, hogy felüljön, de a fejét ismét a hang irányába fordította, hogy legalább ápolója arcát láthassa. A láz azonban égette a szemét, színes karikák pattogtak a levegőben, és a sűrű, ragacsos pára homályossá tett mindent körülötte.

S ekkor Gergő lelkébe heves, kínzó fájdalom nyilallt. Egész teste megfeszült, mint a vadász által felajzott visszacsapó íj. Azt hitte, nem tud megszólalni, most mégis kiáltás szakadt ki a melléből.

– Bolhás!

Sehonnan nem érkezett válasz. A hűs tenyér sietve a fiú tűzben égő homlokára akart simulni, de Gergő lerázta magáról, és a takaró alól előrángatott karjaival hadonászott.

– Hol vagy? Bolhás, válaszolj! Hol...?

Olyan nem fordulhat elő, hogy a révülő a Világfán van, de segítő szelleme nincs vele. A totemállat mindenhova követi társát, s ha mégsem, akkor... Az csak egyet jelenthet.

Gergő lerúgta magáról a takarókat, felült, a Kölyökfarkas után kiáltott, de jól tudta, érezte, hogy segítő szelleme nincs vele. A végtelen magány vasmarka ragadta meg a fiút, s újra az öntudatlanságba rántotta őt...